

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 14 PŽ-1515/2023-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Maja Bilandžić, u pravnoj stvari tužitelja NOGOMETNI KLUB INTER-ZAPREŠIĆ, OIB 73230159885, Zaprešić, Vladimira Novaka bb, kojeg zastupa punomoćnik Roman Bihar, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika ADRIATIC OSIGURANJE d.d., OIB 94472454976, Zagreb, Listopadska 2, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Grgić & partneri d.o.o., Zagreb, Vukovarska 282, radi isplate, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv dijela presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-963/2020 od 2. lipnja 2022., 22. siječnja 2024.

presudio je

I. Potvrđuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-963/2020 od 2. lipnja 2022. u dijelu točke IV. kojim je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od za iznos od 331,81 EUR.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-963/2020 od 2. lipnja 2022. u točki I. kojom je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 2.230,32 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 28. siječnja 2014. do isplate, i u dijelu točke IV. izreke za trošak parničnog postupka za iznos od 609,70 EUR i sudi:

1. Odbija se tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 2.230,32 EUR (dvijetisućdvjestotrideset eura i tridesetdva centa) sa zateznim kamatama koje teku od 28. siječnja 2014. do isplate, kao neosnovan.

2. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 609,70 EUR (šestodevet eura i sedamdeset centi).

3. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak žalbenog postupka u iznosu od 234,92 EUR (dvijestotridestčetiri eura i devedesetdva centa).

III. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova odgovora na žalbu u iznosu od 165,90 EUR, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-963/2020 od 2. lipnja 2022. tuženiku je naloženo isplatiti tužitelju iznos od 16.804,38 kn (2.230,32 EUR) s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 28. siječnja 2014. do isplate (točka I. izreke). Odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev za iznos od 20.136,41 kn (2.672,56 EUR) (sa zateznim kamatama i zatezne kamate na iznos 16.804,38 kn (2.230,32 EUR) od 25. siječnja 2014. do 27. siječnja 2014. (točka II. izreke). Tužitelju je naloženo naknaditi troškove tuženiku parničnog postupka u iznosu od 1.656,25 kn (219,82 EUR) sa zateznim kamatama koje teku od 2. lipnja 2022. do isplate (točka III. izreke). Odbijen je kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 7.093,75 kn (941,50 EUR) sa zateznim kamatama (točka IV. izreke).

2. Protiv točaka I. i IV. izreke presude tuženik je podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga s prijedlogom da ovaj sud presudu u pobijanom dijelu preinači, odnosno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje. U obrazloženju žalbe ističe da su tužitelj i tuženik sklopili ugovor o kasko osiguranju za predmetno vozilo u kojem ugovoru je navedeno da je po toj polici osiguranik društvo OTP Leasing d.d., a ne tužitelj, budući da je to društvo vlasnik predmetnog vozila (Opel Isignia). Tuženik smatra da je prvostupanjski sud nezakonito postupio kad je u dijelu prihvatio tužbeni zahtjev (točka I. izreke prvostupanjske presude), s obzirom na to da tužitelj nije vlasnik predmetnog vozila niti je osiguranik po ugovoru o kasko osiguranju. Žalitelj nadalje smatra da navodna punomoć društva OTP Leasing d.d. tužitelju daje ovlasti poduzimanja određenih radnji u ime i za račun tog društva, a ne u ime i za račun tužitelja, s obzirom da je prema mišljenju tuženika za isplatu štete jedino aktivno legitimiran vlasnik vozila i osiguranik po polici kasko osiguranja – društvo OTP Leasing d.d. Stoga tužitelj osporava aktivnu legitimaciju i ujedno ističe da se radi o nedopuštenom tužiteljevom zahtjevu, jer je tužitelj u predmetu koji se vodi kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Pn-249/2017 podnio tužbu protiv Euroherc osiguranja d.d., zahtijevajući istu štetu po polici kojom je bilo osigurano vozilo drugog sudionika u prometu (prigovor dvostruke litispendingije). Smatra da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio da ne postoji subjektivni identitet između predmetnog spora i spora koji se vodi pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu. Osporava i tijek zateznih kamata i parnične troškove navodom da je prvostupanjski sud nezakonito postupio kada je tuženiku dosudio manji trošak nego što mu pripada odnosno iznos od 1.656,25 kn (219,82 EUR), a ne iznos od 5.775,00 kn (766,47 EUR), za koji iznos smatra da mu pripada. Traži trošak žalbenog postupka u iznosu od 1.770,00 kn (234,92 EUR).

3. Tužitelj u odgovoru na žalbu predlaže da ovaj sud odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu. Traži trošak žalbenog postupka u iznosu od 1.250 kn (165,90 EUR).

4. Tuženikova žalba je osnovana.

5. Ispitavši presudu u pobijanom dijelu na temelju odredaba čl. 365. i 467. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da ona u pobijanom dijelu nije pravilna ni na zakonu osnovana. Prvostupanjski sud je uslijed pogrešnog pravnog pristupa, propustio pravilno ocijeniti izvedene dokaze i pravilno primijeniti materijalno pravo.

6. U predmetnom je slučaju riječ o sporu male vrijednosti (čl. 502. st. 1. ZPP-a) pa se odluka kojim se takav spor završava, može pobijati samo zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. ZPP-a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava (čl. 467. st. 1. ZPP-a). Predmetnu presudu nije moguće pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

7. Nije sporno da je tužitelj kao korisnik leasinga s tuženikom zaključio ugovor o kasko osiguranju motornog vozila reg. oznake ZG 7248 EF, u kojem je navedeno da je osiguranik po predmetnoj polici vlasnik vozila odnosno društvo OTP Leasing d.d.

8. Nije sporno ni da je to vozilo oštećeno u štetnom događaju 25. siječnja 2014. i da je tuženik društvu OTP Leasing d.d. kao vlasniku vozila 25. kolovoza 2014. isplatio iznos od 4.189,69 EUR (31.567,21 kn).

9. Sporna je isplata osigurnine u daljnjem iznosu od 2.230,32 EUR (16.804,38 kn) sa zateznim kamatama korisniku leasinga (tužitelju) za štetu koja je nastala na predmetnom vozilu - Opel Insignia, registarskih oznaka ZG 7248 EF, u vlasništvu društva OTP Leasing d.d.

10. Tuženik je osporio aktivnu legitimaciju i obvezu plaćanja osigurnine u navedenom iznosu od 2.230,32 EUR (16.804,38 kn) s kamatama, jer je na ime osiguranog slučaja vlasniku vozila već isplatio iznos od 4.189,69 EUR (31.567,21 kn) te je istaknuo i prigovor dvostruke litispendencije i naveo da je istu tužbu podnio protiv društva Euroherc osiguranja d.d. i da se postupak vodi pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem Pn-249/17.

11. Iz podataka u spisu proizlazi da je zaključen Ugovor o operativnom leasingu između društva OTP Leasing d.d. i tužitelja, kao primatelja leasinga i da je tužitelj u trenutku prometne nezgode bio primatelj leasinga.

12. Za predmetno vozilo je spornog dana, 25. siječnja 2014., bila zaključena polica kasko osiguranja u kojoj je ugovaratelj osiguranja tužitelj, osiguranik je društvo OTP Leasing d.d. (vlasnik vozila) i osiguratelj je tuženik.

13. Prvostupanjski je sud ocijenio da aktivna legitimacija proizlazi iz suglasnosti društva OTP Leasinga d.d. od 4. listopada 2014. (list 50. spisa) kojom je to društvo ovlastilo tužitelja da može poduzimati sve radnje pred nadležnim sudom u cilju ostvarivanja potpunog obeštećenja od tuženika, a vezano uz štetu nastalu na predmetnom vozilu. Budući da između stranaka nije sporno da je predmetno vozilo u vlasništvu društva OTP Leasinga d.d., da je tužitelj bio korisnik leasinga u vrijeme štetnog događaja, da je vozilo bilo kasko osigurano kod tuženika, prvostupanjski je sud zaključio da tužitelj ima pravo zahtijevati isplatu osigurnine od tuženika nastale zbog štetnog događaja.

14. Visinu tužbenog zahtjeva sud je utvrdio uvidom u nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Igora Jakoplića (list 76. - 78. spisa) te uvidom u dopis društva OTP Leasing d.d. (list 54. spisa). Prvostupanjski je sud u obrazloženju odluke naveo da iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je tuženik pravilno utvrdio opseg štete u izvidu, da popravak vozila nije bio isplativ jer bi trošak popravka vozila prelazio 75% vrijednosti neoštećenog vozila na dan utvrđivanja štete pa je štetu potrebno riješiti kao ekonomsku totalnu štetu. Nadalje, da je tržišna vrijednost neoštećenog vozila koje je koristio tužitelj na dan utvrđivanja štete iznosila 14.203,57 EUR (107.016,80 kn), dok je vrijednost ostatka oštećenog vozila iznosila od 6.608,64 EUR (49.792,81 kn). Stvarnu štetu na vozilu predstavlja razlika između tržne vrijednosti neoštećenog vozila i vrijednosti ostatka oštećenog vozila, što iznosi 7.598,91 EUR (57.253,99 kn), odnosno 6.420,01 EUR (48.371,59 kn), bez PDV-a.

15. Dakle, budući da šteta na predmetnom vozilu nastala u štetnom događaju od 25. siječnja 2014. iznosi 6.420,01 EUR (48.371,59 kn), kao i da je tuženik dana 25. kolovoza 2014. platio iznos od 4.189,69 EUR (31.567,21 kn) to je prvostupanjski sud utvrdio da neplaćena šteta na vozilu iznosi daljnjih 2.230,32 EUR (16.804,38 kn), te je u tom dijelu prihvatio tužbeni zahtjev pozivom na odredbe čl. 921. i čl. 943. („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO), dok je u preostalom dijelu odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

16. Međutim, takvo pozivanje prvostupanjskog suda na suglasnost društva OTP Leasing d.d. danu tužitelju, nalaz i mišljenje vještaka, kao i na policu kasko osiguranja, nije pravilno. Samo na temelju navedenog, nije moguće prihvatiti zaključak prvostupanjskog suda o osnovanosti tužiteljevog zahtjeva u iznosu od 230,32 EUR (16.804,38 kn).

17. Naime, s obzirom na tužbene činjenične navode i tuženikove navode, kao i dokaze u spisu, prvostupanjski je sud, obvezavši tuženika na isplatu iznosa od 230,32 EUR (16.804,38 kn) sa zateznim kamatama koje teku od 28. siječnja 2014. do isplate, pogrešno ocijenio izvedene dokaze na kojima je pobijanu presudu utemeljio, iz utvrđenih činjenica izveo je nepravilne zaključke i nije pravilno primijenio materijalno pravo.

18. Među strankama nije sporno da se na policu kasko osiguranja primjenjuju Uvjeti za kasko osiguranje motornih vozila tuženika (dalje: Uvjeti osiguranja - list 28. – 34. spisa) i da je na vozilu nastupila totalna šteta. Prema odredbi čl. 9. st. 2. Uvjeta

osiguranja, ako je na vozilu nastala totalna šteta kao u konkretnom slučaju, osiguranje je prestalo s danom uništenja vozila odnosno 25. siječnja 2014.

Osim toga, temeljem odredbe čl. 3. st. 1. i 2. Uvjeta osiguranja, promjenom nositelja prava vlasništva na osiguranom vozilu, ugovor o kasko osiguranju prestaje kada je novi vlasnik odnosno korisnik preuzeo vozilo. Osiguratelj može odobriti prijelaz ugovorenih prava i obveza iz ugovora o osiguranju na novog vlasnika temeljem pisanog zahtjeva osiguranika podnesenog prije nastanka štetnog događaja. Takav zahtjev nisu podnijeli ni osiguranik (društvo OTP Leasing d.d.) ni tužitelj kao korisnik leasinga, niti je tuženik kao osiguratelj takav zahtjev odobrio.

19. Stoga, iako je u postupku utvrđeno da je davatelj leasinga, društvo OTP Leasing d.d., 4. kolovoza 2014. izdalo suglasnost prema kojoj tužitelj može pred sudom tražiti obeštećenje zbog štete nastale uslijed predmetnog štetnog događaja, iz navedene suglasnosti (list 50. spisa) ne proizlazi da su prije štetnog događaja na tužitelja kao primatelja leasinga bila prenesena prava iz osiguranja, niti da je zatražio prijenos prava iz osiguranja, niti mu je tuženik taj prijenos odobrio (a što ni nije mogao učiniti jer je osiguranje prestalo u trenutku štetnog događaja – 25. siječnja 2014.).

20. Nastavno na navedeno, treba uzeti u obzir i odredbu čl. 929. ZOO-a, prema kojoj ugovaratelj osiguranja (tužitelj) ne može vršiti prava iz osiguranja, što znači da je ispunjenje ugovora i isplatu po polici tuženika moglo zahtijevati samo društvo OTP Leasing d.d. kao osiguranik (i njegov opunomoćenik, ali opunomoćenik može biti samo osoba koja je u vrijeme nastanka osiguranog slučaja imala taj status, odnosno, ne može ga steći kasnije jer je nastankom osiguranog slučaja ugovor o osiguranju prestao).

21. Ovaj sud je ujedno cijenio i da je odredbom čl. 5. st. 3. Zakona o leasingu („Narodne novine“ broj 141/13) propisano da je posao operativnog leasinga pravni posao u kojem primatelj leasinga u razdoblju korištenja objekta leasinga plaća davatelju leasinga određenu naknadu za leasing, time da je odredbom čl. 53. tog Zakona određeno da se na prava i obveze subjekata u poslovima leasinga primjenjuju osnove obveznih odnosa (Zakona o obveznim odnosima, osim ako zakonom nije drukčije određeno). No ni Zakon o leasingu, a ni ZOO-a ne propisuju da primatelj leasinga ima temeljem zakona položaj opunomoćenika, što također ne proizlazi ni iz Uvjeta osiguranja koji su sastavni dio zaključenog ugovora o leasingu.

22. Prema tome, kako je u vrijeme štetnog događaja predmetno vozilo bilo u vlasništvu društva OTP Leasing d.d., za isplatu štete je jedino i isključivo aktivno legitimiran vlasnik vozila, a ne tužitelj koji u trenutku štetnog događaja ni nije imao punomoć temeljem koje bi bio ovlašten poduzimati radnje u cilju obeštećenja. Štoviše, iz podataka u spisu proizlazi da su društvo OTP Leasing d.d. kao vlasnik predmetnog vozila i tuženik zaključili sporazum o izvansudskoj nagodbi kojim se tuženik obveza po osiguranom slučaju na ime naknade isplatiti iznos od 31.567,21 kn, a osiguranik se odrekao bilo kakvog daljnjeg potraživanja, te se smatra obeštećenim po ovom osiguranom riziku (list 11. spisa). Stoga daljnja raspolaganja

osiguranika prema tužitelju (davanje suglasnosti), nastala nakon štetnog događaja, ne obvezuju tuženika na isplatu predmetnog iznosa.

23. Slijedom svega navedenog, kako je tuženik u cijelosti uspio u sporu, ovaj sud se nije upuštao u ocjenjivanje daljnjih tuženikovih žalbenih navoda.

24. Zbog svih navedenih razloga valjalo je temeljem odredbe čl. 373. ZPP-a preinačiti presudu u pobijanom dijelu i odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

25. S obzirom na to da je izmijenjen uspjeh stranaka u sporu, jer je tuženik u sporu uspio 100%, valjalo je preinačiti i odluku o parničnom trošku.

26. Sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22; dalje: OT) i prema Troškovniku tuženika (list 103. spisa) tuženiku je trebalo priznati trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 7,534,50 EUR (1.000,00 kn) po Tbr. 8.1. OT, trošak zastupanja na ročištima održanima 24. siječnja 2018. i 11. prosinca 2019. iznos od po 3.767,25 EUR (500,00 kn) po Tbr. 9.2. OT, jer se na tim ročištima raspravljalo o procesnim pitanjima, trošak zastupanja na ročištima održanima 6. lipnja 2019., 28. rujna 2021. 19. svibnja 2022. iznos od po 7,534,50 EUR (1.000,00 kn) po Tbr 9.1. OT, jer se na tim ročištima raspravljalo o glavnoj stvari i izvodili su se dokazi, što sve uz pripadajući PDV od 25% iznosi 829,52 EUR (6.250,00 kn).

27. Tuženik nema pravo na traženi trošak zastupanja na ročištima održanima 24. siječnja 2018. i 11. prosinca 2019. u punom iznosu po Tbr 9.1. OT, nego na trošak po Tbr 9.2. OT, kako mu je već priznat trošak u točki 26. ove presude, jer se na tim ročištima nisu izvodili dokazi niti se raspravljalo o glavnoj stvari, nego se raspravljalo o procesnim pitanjima. Nadalje, tuženik nema pravo ni na trošak podneska od 19. svibnja 2022. jer je sve navode iz podneska istaknuo na ročištu održanom istog dana (19. svibnja 2022.), a za koje ročište mu je priznat trošak po Tbr. 8.1. OT (točka 26.). Dakle, tuženik nema pravo na naknadu troškova postupka u iznosu od 331,81 EUR (2.500,00 kn).

28. Međutim, treba napomenuti i da je pravomoćnom točkom III. izreke prvostupanjske presude tuženiku priznat trošak parničnog postupka u iznosu od 219,82 EUR (1.656,25 kn). Stoga, kada se navedeni iznos oduzme od troškova parničnog postupka u iznosu od u iznosu od 829,52 EUR (6.250,00 kn), tuženiku treba na ime troškova parničnog postupka naknaditi još iznos 609,70 EUR (4.593,78 kn).

29. Budući je u cijelosti uspio u sporu, tuženik ima pravo i na trošak žalbe s pripadajućim PDV-om od 25% (Tbr. 10. i Tbr. 42. OT) i na sudsku pristojbu na žalbu protiv presude, što ukupno iznosi 234,92 EUR (1.770,00 kn).

30. Tužiteljjev zahtjev za naknadu troškova odgovora na žalbu valjalo je odbiti kao neosnovan, jer taj trošak nije bio potreban za vođenje parnice.

Zagreb, 22. siječnja 2024.

Sudac
Maja Bilandžić

Broj zapisa: **9-3085c-34d6d**

Kontrolni broj: **00cb1-4058a-14ab0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Maja Bilandžić, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.